

styrket i den Tid, Loven har været i Kraft. Til og med er jeg af den Overbevisning, at de fleste følger deraf, som allerede ere saa let paaviselige, efterhaanden ville vokse og vokse, hvis vi ikke komme til saadanne Forandringer, at vi kunne komme bort fra den Kalamitet, der derved fremstaar. Smidlertid, jeg ser meget vel, at det er grumme vanskeligt at finde en Form, hvorunder man kan sikre sig mod de Ulykker, der kunne opstaa ved at beholde Loven usforandret. Jeg kan være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne; at Kontorchef Ræders Tanker er der meget; der taler for, men om den praktisk kan gennemføres, tillader jeg mig at tvivle om. Jeg har selvfølgelig ligesom den ærede Ordfører læst Ræders interessante Bog og læst den med meget Udbytte i flere Retninger, og det er muligt, at Tanken med de faste Takster kan praktiseres paa en fornuftig Maade, men foreløbig betvivler jeg det, jeg tør i alt Fald ikke paatage mig at angive, hvorledes det skulde ske. Smidlertid, det er jo klart nok, at en Lov, der som deime med eet Spring fører vort Samfund ind paa helt ny Baner — ukendte af dem, der skulle administrere efter Loven, og vanskeliggjorte derved, at Loven, hvad vi vel alle kunne erkende, er lidet fylldig, giver ret sparomme Bestemmelser baade i den ene og anden Retning — vækker nogen Misnøje saavel til den ene som den anden Side; det kan ingen forundre sig over. Jeg tror dog ikke, at det staar saa flet til her i vort Land i den Henseende, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen), saa vidt jeg forstod ham, angav, idet han sagde, at Kommuneraadene ligesom gøre sig Umage for at omgaa Lovens Hensigt, idet de sidde og spekulere over, hvorledes de skulle kunne slippe med det mindste Antal Kroner til den og den, som søger Alderdomsunderstøttelse; saaledes tror jeg i Birkeligheden ikke, det er i det store hele. Jeg tror tværtimod, at man maa være Kommuneraadene taknemmelig for den loyale og humane Maade, hvorpaa de have ført den ret vanskelige og ret usuldkomne Lov ud i Livet. Loven er vanskelig at administrere efter, og den er daarlig affattet, det vide vi alle, som have haft med den at gøre, af mange forskellige Grunde, men navnlig, fordi Tiden var saa knap, da man vedtog den. Jeg tror, at Kommuneraadene saavel paa Landet som i Byerne snarere fortjene Ros end Bebrejdelser for den Maade, hvorpaa de have administreret efter Loven. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds, saa vidt jeg forstod ham, vilde mene, at noget saadant som 100

Kr. at leve af for een Person var den gældende Norm Landet over. Det er i alt Fald langt fra rigtigt for de Egnes Vedkommende, hvori jeg er mest kendt. Der give vi over det dobbelte af det, som der her er Tale om, og efter hvad jeg har kunnet skønne af de aarlige Beretninger, der ere komne angaaende Alderdomsunderstøttelsesloven i de forskellige Amtsradskredse, har jeg heller ikke kunnet se, at der er nogen Rimelighed for, at man kunde komme ned til et saa lavt Gennemsnit for fuld Forsørgelse som det, der er Tale om. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, at det er ganske uanstændigt at byde et gammelt Menneſte 100 Kr. at leve af, hvis ikke dette Menneſte selv er i Stand til at tjene noget eller har andre Resourcer; hvis Loven i nogen Kommune skulde blive administreret paa en saadan Maade, er jeg enig med det ærede Medlem i, at der kan være Plads for Bebrejdelser der. Smidlertid, jeg anser det for overmaade vanskeligt at komme til en fyldestgørende Forandring i Loven, ihvorvel jeg erkender, at der er en saa bydende Nødvendighed derfor, at Lovgivningsmagten ikke kan forsvare ret længe at undlade at forsøge paa at komme til en Revision, navnlig paa det Punkt, som jeg nævned, stod for mig som det værste. Bepæret vil rimeligvis give sig Udslag deri, at det vil tage en rum Tid, inden det selv med den bedste Vilje vil lykkes at komme til en Revision, en Omordning af Loven; men saa længe det ikke er Tilfældet, vilde jeg gerne, medens jeg har Ordet, tillade mig at rette en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister: Min Senstilling er navnlig bygget paa, at medens jeg, som sagt, er overbevist om, at man ikke i det store hele kan bebrejde Kommunerne ikke at administrere human og loyalt, er jeg ikke fuldt ud i Stand til at give de overordnede Myndigheder det samme gode Studsmaal. Jeg har nemlig lagt Mærke til, at der af og til dels fra Overøvrighederne og dels fra Ministeriet er givet Resolutioner for, at den og den, der søger Alderdomsunderstøttelse, ikke kunde få det, fordi den paagældende endnu ejer saa og saa mange Hundrede Kroner i den og den Spærekasse eller ejer et eller andet lille Hus, hvori der maaſte er mere Plads, end den paagældende selv behøver, og hvoraf han derfor kan skaffe sig en lille Lejeindtægt. Hvis man gaar ud fra det Princip, at Ansøgerne hverken maa eje Hus eller Benge, er det sikkert den rette Vej til at gøre Loven endnu mere farlig, end den i Forvejen er. Man bør dog ikke bestræbe sig for at gøre det alt for tydeligt, at det abso-